

Sygn. akt III CSK 52/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku A. K.
przy uczestnictwie M. R. , P. R., S. Z.,
O. Z., F. Z. , Gminy K., M. Z.,
K. M., M. S. i A. R.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 19 sierpnia 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w N. dokonał rozgraniczenia określonej nieruchomości, przyjmując, że organ administracyjny, który wydał decyzję o rozgraniczeniu, przywrócił wnioskodawczyni uchybiony termin do wniesienia żądania przekazania sprawy do sądu.

Rozpoznając apelację wnioskodawczyni Sąd Okręgowy w N. postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2015 r. uchylił zaskarżone postanowienie i odrzucił wniosek.

Sąd drugiej instancji wskazując na stanowisko Sądu Najwyższego zajęte w postanowieniu z dnia 9 czerwca 1997 r. III CKN 74/97 (OSNC 1997/10/161) stwierdził, że zachowanie terminu przewidzianego w art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - prawo geodezyjne i kartograficzne (j.t: Dz.U. z 2010 r., Nr 193, poz. 1287 ze zm.- dalej: „p.g.k.”) stanowi jeden z warunków dopuszczalności drogi sądowej w sprawach o rozgraniczenie. Jeżeli termin ten został uchybiony organ administracyjny może na żądanie strony przywrócić go na podstawie art. 58 k.p.a., a sąd, któremu przekazano wniosek o rozgraniczenie obowiązany jest kontrolować zarówno zachowanie terminu jak i zasadność jego przywrócenia przez organ administracyjny. Sąd Okręgowy uznał, że organ administracyjny przekazując sprawę do Sądu, w sposób dorozumiany przywrócił wnioskodawczyni uchybiony termin z art. 33 ust. 3 p.g.k., choć nie wydał w tym przedmiocie rozstrzygnięcia. Stwierdził jednak, że nie było podstaw do przywrócenia terminu, gdyż wbrew wymaganiom art. 58 k.p.a. wnioskodawczyni nie wykazała, iż uchybienie terminowi nie było zawinione przez nią ani przez jej pełnomocnika. Nie wskazała bowiem okoliczności, które pozwalałyby na przyjęcie, że nie zawiadomienie jej przez pełnomocnika - z powodu jego wyjazdu z miasta w sprawach rodzinnych - o wydaniu decyzji o rozgraniczeniu, było spowodowane okolicznościami od niego niezależnymi.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy uchylił zaskarżone postanowienie i odrzucił wniosek na podstawie art. 386 § 2 i 3 w zw. z art. 199 § 1 pkt 1 i art. 13 § 2 k.p.c.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona

wobec „rażących naruszeń Sądu II instancji, tj. naruszenia art. 386 § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c., w zw. z art. 13 k.p.c., który legł u podstaw zaskarżonego postanowienia, a także naruszenia prawa materialnego, tj. art. 2, art. 9 i art. 45 Konstytucji RP oraz art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem, które to uchybienia w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, przesłanka przedsądu przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jest spełniona, jeżeli skarżący w wyodrębnionym wywodzie prawnym, odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, wykaże, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.). Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu prawa nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem mimo oczywistego nawet naruszenia prawa, orzeczenie może być prawidłowe. Podobnie nie wystarczy powołanie się przez skarżącego na naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego wskazanych jako podstawy kasacyjne, jak również użycie, nawet kilkakrotne przymiotników „rażące”, „oczywiste” czy „niewątpliwe” do opisu charakteru naruszenia ani wyrażenie przekonania, że doprowadziło to do naruszenia podstawowych zasad demokratycznego państwa prawa czy poczucia sprawiedliwości, jeżeli nie zostało wykazane w wyodrębnionym wywodzie prawnym, że Sąd drugiej instancji naruszył prawo we wskazany wyżej, kwalifikowany sposób (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r. V CSK 113/11 i z dnia 22 grudnia 2009 r. I CSK 395/09, nie publ.).

Nie spełnia również powyższego wymagania zawarcie jedynie w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych zarzutów i wywodów mających wykazać

oczywiste naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji, gdyż czym innym jest wypełnienie obowiązku wskazania i uzasadnienia podstaw kasacyjnych, a więc przesłanki konstrukcyjnej skargi kasacyjnej przewidzianej w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., a czym innym wypełnienie wymagania przewidzianego w art. 398⁹ § 2 k.p.c., a więc uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. I choć argumenty w obu wypadkach mogą być zbliżone, to skarżący obowiązany jest przedstawić odrębny wywód prawny dotyczący obu odrębnych przesłanek skargi kasacyjnej, gdyż Sąd Najwyższy bada je odrębnie, w innych stadiach postępowania kasacyjnego. W ramach przedsądu bada jedynie istnienie podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a więc przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., gdyż badanie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia możliwe jest dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w ramach jej merytorycznej oceny (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2001 r. IV CZ 26/01, z dnia 18 marca 2015 r. III CSK 412/14 i z dnia 26 marca 2014 r. IV CSK 577/14, nie publ.).

Rozpoznawana skarga kasacyjna w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania nie zawiera żadnego wyvodu prawnego a jedynie powtórzenie przepisów wskazanych w podstawach kasacyjnych i stwierdzenie, że zostały one naruszone w sposób rażący, co doprowadziło do wydania rozstrzygnięcia niezgodnego z prawem i poczuciem sprawiedliwości. Brak w uzasadnieniu wniosku jakichkolwiek argumentów wskazujących, że Sąd drugiej instancji stwierdzając brak podstaw do przywrócenia terminu przewidzianego w art. 33 ust. 3 p.g.k. do złożenia wniosku o przekazanie sprawy o rozgraniczenie do sądu, naruszył prawo w sposób kwalifikowany, skutkujący oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.